

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κί' ἐννεκῶσα δέκα
κί' ἔλα τὰ σαθρά πέλακα.

Τῶν ὄρων μὲς μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ τ ὦ φ ρ ὄ γ κ α ε ἴ ν α ἰ μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ἔνα δημοσ μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ὄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὄ χ ἔ ρ ἰ.

Εἰς γνάθῳ φέρομεν παντὸς εὐμοσσοῦ τοσαυτὴ
δὲι καταλομεν σάματα «Ρωμηοῦ» ἀνάλια
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, ἡ ἄποδος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Πέμπτ' Ἰουνίου σήμερα,
θερὰ λυσοσὺν ἀνήμερα.

Χίλια κί' ἑκατὸν εἰκοστέρα,
δύνα Βασιλῆα καὶ φασαρία.

**Τραγοῦδρα μ' ἐνθουσιασμοῦ
'στοῦ Βασιλῆα τὸν γυρσιαῶ.**

κί' εἶδες μέσ' ὅτῃν κηδεῖα τοῦ μεγάλου συγγενοῦς
ἐπὶ θέλουν νὰ κηδεύουσιν καὶ τὴν γῆν, πρὸ βασιλεύεις.

Καλὸς ἦλθες, Βασιλῆα,
'ὄτῃ δίκη μας ἀγκυλιῆ, καὶ ἀπὸ τῆς
πάλι καλὸς φθισος.

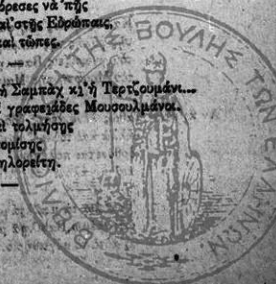
Τοὺς μεγάλους μας τοὺς πόνοους
σὲ Μινιαρσους καὶ σὲ Θρόνοους,
πάλιν ἐξιστέρησους.

Ξαναμλῆσους σὲ φίλους καὶ σιγηκεῶχους συγγενεῖς,
καὶ στὰ κλάμματα τὰ τόσα τῆς κηδεῖας τῆς τρανῆς
δὲν ἐξέχασους κί' ἔπειτα τὰ δικά μας, Βασιλῆα,
ποὺ κυλοῦν σταλά μὲ σταλά.

Παρακλέσους καὶ πάλι τοὺς προπάτας τοὺς τρανοὺς,
ποὺ τὴν δόλια Ρωμηοσύνην τὴν νομῶμεν κρότος κλειῆς,

Ἄν κί' οἱ Τοῦρκοι, Βασιλῆα,
σοὺ ροχτῆσαν σὴν σκυλιά,
κί' ἔνα γρὸ δὲν ἐπιτρέπουν νὰ προφέρῃς γιὰ τὴν Κρήτη
κί' ἀπειλοῦν πῶς θὰ σημάσωμεν τὴν σημάτα τοῦ Προφήτη,
καὶ τοὺς Ρομὲ θὰ τοὺς παρῶμεν μὲ ρομηφῶν ἀστραπῆς,
ἐπὶ μπόρσους νὰ κἀνής, ἐπὶ μπόρσους νὰ πῆς
'ὄτῃς Ἀδλάτες καὶ ὄτῃς Ἐδράνας,
τῶκανες καλῶ καὶ τότε.

Π σοὺ γράφει κί' ἡ Τάνιν κί' ἡ Σαμπῆα κί' ἡ Τερζομῶν...
κί' σοὺ γράφου, Βασιλῆα, κί' οἱ γραφεῖδες Μουσοῦλμῶνα.
Ἄν ἐξάσῃς καὶ τομῆσῃς
ἔνα γρὸ νὰ ἐξαστομῆσῃς
γιὰ τὸν γέρο Ψηλορεῖτη.

Συμφορά μας, συμφορά σου...
θά στηθῆ' στ' Ανάκτορά σου
ή σημαία του Προφήτη.

Και δὲν φθάνει, ποῦ μ' ἔμας
κάθε Χόνιτς κι' Οὐλαμῆς
ἔχει μένος ὀλοένα,
τώρα τᾶχουν και μὲ σένα.

Λύσσαξαν ἔδω κι' ἔκει
και σοῦ φάλλον χίλια τόσα,
κι' ὅ, τι Συναγματικῆ
τοῦς ὑπαγορεύει γλωσσά.

Τούρκων μῆνης λυσσαλέα...
τί χολῆν δὲν ἔξωμιον...
και τὸν νέον Βασιλέα
τῆς Ἀγγλίας πολεμοῦν.

Τοῦ ρίχτηκαν κι' ἐκείνου ὀτὴν τῆσ του τὴν θλίψη,
τᾶβαλαν μὲ τὸν θεο, τᾶβαλαν μὲ τᾶνήφι,
μὲ δύο Γεωργίους τὰ βάλανε συγχρόνως,
μὲ σένα τῆς Ἑλλάδος κι' αὐτὸν τῆς Ἀλιόνας.

Τοῦς νέους Τουρκαλάδες παροξυσμὸς κορώνει
και λαύρα και γκαγκίνι,
γιατ' ἔβανε κι' ἐκείνα
πῶς ἔχομε Κορώνη μὲ μπάρμπα ὀτὴν Κορώνη.

Μέσα ὀτῆς συμφοράς τους, μέσα ὀτᾶ ξαφνικά τους,
ἄρχισαν καί μας να τρῶν τὰ λυσσακά τους.
Ὀρώται τὸ κράτος τῆς νέας ἀνορθώσεως
μ' ἀδέκακη φοβέρα,
και δὲν θραβαίν' ἡμέρα,
ποῦ νὰ μὴ μᾶς κηροῦξὲ πολέμους ἐξοντώσεως.

Τι συμφορά μεγάλη...
και κατ' αὐτοῦ τοῦ Γκερέ
χουμᾶ τὸ Κομητάτο.

Και τοῦτου τὸ κεφάλι
αἰμοχαρεῖς κορόσι
τὸ θέλουν μὲς ὀτὸ πιάτο.

Τοῦ Γκερέ τὴν ἀγάπη
οὐκ ἔπν δὲν τὴν ἀφήνε,
και θέλουν νὰ τὸν φάνε
και τούτον οὐκ κερπάπι.

Τι τρομαρίζει τῆς περὶναι...
ποταμὸς αἰμάτων ρεῖσι
μῆτε φύλλος θέλω νὰ μᾶς
μὲς ὀτὸν κόρφο τοῦ σερ Γκερέ.

Καλὰς ἤλθες ὀτῆ φυλῆ
τῆς φυλῆς τῆς πεκαρμένης...
τὸν γνωρίζεις, Βασιλέη,
τὸν Μουφτη τῆς Μαινεμένης;

Ἄν κι' εἶναι, καθὼς λένε, γέρος ἔδοκομητάρης,
ἀλλὰ και τούτος Ἄρης
ὀρθώνειαι πολέμου
και συγκλονεῖ τὸν Αἷμον.

Τραβᾶω τὰ μαλλιά μου,
και τρέμο, Βασιλέη μου,
κι' αὐτὸ τὸ μεγαθήριο.

Μὲς ὀτὴν ἀντίπα' αὐτῆ
και τρῶν τὸν Μουφτη
τὸν ἔπιμας ντελίριο.

Ἄν χωραταῖς, Βασιλέη, και λείπ' ὀτὸν θυμὸ του
πῶς θὰ περάση σάβανο ὀτὸν κῶκνετο λαϊκὸ του,
και μ' ἕνα χέρι ὀτὸ σπαθί και μ' ἄλλο ὀτὸ Κοράνι
θ' ἄλλοφρονῆ θὰ μαινεται,
θὰ σοῦ, ῥιτὶ προσημνετα,
κτυπάει, Μουσοουλμάνο.

Τέτοια και τούτος ὁ Μουφτης θὰ πῆ σαβανομένος
ὀτὸν Ἄρηδων τὸ γένος,
και σ' αἵματα Γκακούρηδων τὴν λύσσα του θὰ πνίξῃ
και τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ Σεριὰτ θὰ δείξῃ.

Τι σφαγῆ, τι κοπατό...
κάθε Τούρκος σκαλετὸς
βγαίνει τώρα μακαλλάρης...
ποῦ ξεφοτῶσε κι' αὐτὸς
ὁ Μουφτης ὁ ξεκουτάρης.

Μὲς ὀτὸς τόσοις διαβασίμενους,
μὲς ὀτὸς τόσοις μαινομένους
τῆς Τουρκίας τῆς μαινομένης,
μ' ἕνα σάβανο γυρίζει
και μαινομένους ἀρρῆζει
κι' ὁ Μουφτης τῆς Μαινεμένης.

Κι' ὁ Περιελῆτος ἐν σπουδῇ τὸν Κορωνάτο τραγουδεῖ.

Π. — Πάλι σ' ἐπόσησαν γιὰ μᾶς φαρμάκια και χολαῖς,
μὰ τώρα δὲν μᾶς λᾶς
εἰ προσφιλεῖς προστάται μας τί πάθανε και πάλι
και τοῦς παράσιφε γιὰ μᾶς συμπάθεια μεγάλη;

Ἄν τώρα, Κορωνάτε μου, ῥωτᾶς και γιὰ τοῦς Γάλλους,
προστάται μας μεγάλους,
ἀκόμη δὲν εἰσπόμενα νὰ νοήσω τὴν αἰτία,
ποῦ μ' ἔρωτ' ἀναφε γιὰ μᾶς και τὴν Δημοκρατία.

Ὅμως και τὸ Φιγαρό, πρῶτος τῆς Τουρκίας βλάμη,
συμβουλεύει τὰς δυνάμεις
τὰ συμφερόντα τὸν μόνο νὰ κυτάξουν πᾶ πολλὰ
και ν' ἀφήσουν τὰ ἑκὰ μας ἰσοθῆ τὰ τραλλά,
ποῦ πεντάρη δὲν ἀξίουν και δὲν βγαζοῦνε καρδέλι,
και γι' αὐτὰ νὰ μὴν τῆς μέλῃ.

Τέτοια και τὸ Φιγαρό
γράφει τούτον τὸν κειτὸ
μὲ καλέμι τσουχατό.

Και γιὰ τοῦτα ποῦ μᾶς οἰσνε
μὲ φιλότουρκο οἰσνετα
τὸ ῥωτῶνε ποῶς πέρινε,
πλὴν αὐτὸ δὲν ἀπαντε.

Κρίμα ὀτῆς ἑλευθερίας τῆς φιλότουρκίῳν μητέρα,
ποῦ οἰσνε γιὰ μᾶς και Σέ,
κρίμα τοῦχοι ἔδω πέρα
και τὴν Ἀλλιάς Φραναῶ.

Ἄρχειαι τώρα, Βασιλέη, νὰ προκαλῆ ναυτίας,
τὸ πάθος τὸ φιλότουρκο και τῆς Δημοκρατίας,
ὄπου οἱ Τούραν ἄρματα τὴν ἔχουνε δεμένα
και οὐκ ἀκούσῃ Κάλιερ τὴν πάει τρία κι' ἕνα.